

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/74/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120204171
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2120204171.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, Bratislava, zastúpený advokátom: JUDr. Pavol Pospécha, Lichnerova 23, Senec, proti žalovanému: U. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX, o zaplatenie sumy 2.128,86 eura s príslušenstvom a zmluvnou pokutou, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 11Csp/27/2020-70 zo dňa 29. septembra 2020 v zamietajúcom výroku II. v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výkonom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.128,86 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,4% ročne zo sumy 2.128,86 eura od 17.12.2018 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 100,- eur splatných vždy do 28. dňa v mesiaci s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku s tým, že v prípade omeškania sa s plnením čo i len jednej splátky stane sa splatným celý dlh, výkonom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výkonom III. rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil citáciou § 488, § 489, § 494 Občianskeho zákonníka, § 497, § 499, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 53 ods. 9, § 565, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 544 ods. 1 a 2, § 37 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1 - 3, 5 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 232 ods. 2 -4, § 251, § 255 ods. 1 a 2, § 257, § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 12.05.2017 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 850018970701, ktorou sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému úver vo výške 2.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 48-ich mesačných splátkach vo výške 58,79 eura (41,67 eura splátka istiny a 17,12 eura splátka úroku) so splatnosťou k 13. dňu v mesiaci počínajúc 13.06.2017, s termínom konečnej splatnosti 13.05.2021, pri ročnej úrokovej sadzbe vo výške 18,04%, s tým, že celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, bola vo výške 2.821,92

eura. Ročná percentuálna miera nákladov bola uvedená vo výške 19,54% a priemerná RPMN vo výške 15,12%. Na základe pristúpenia k poisteniu sa žalovaný v zmluve zaviazal tiež nahradiť sumu poistného, ktoré žalobca platil poisťovateľovi, pričom dňom zosplatnenia úveru 16.12.2018, poistenie zaniklo a náhrada poistného k uvedenému dňu predstavuje sumu 494,- eur. Vychádzajúc z výpisu z účtu žalobcu bola žalovanému titulom úveru vyplatená suma 2.000,- eur, pričom podľa nepopretého skutkového tvrdenia žalobcu a prehľadu platieb zaplatil žalovaný z poskytnutého úveru celkom sumu 1.187,06 eura. Oznámením o zosplatnení zo dňa 28.10.2018 žalobca úver predčasne zosplatnil, ktoré oznámenie bolo doručované žalovanému na adresu zo zmluvy, ktorá je zároveň adresou jeho trvalého pobytu, pričom žalovaný zásielku neprevzal v odbernej lehote a táto sa dňa 29.11.2018 vrátila žalobcovi.

4. Vecne argumentoval tým, že „z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba je v celom rozsahu požadovanej istiny vo výške 2.128,86 eura, pozostávajúcej z neuhradených splátok, dôvodná. V konaní bolo preukázané, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej zmluvy žalobca poskytol žalovanému peňažné plnenie a žalovaný sa zaviazal vrátiť žalobcovi poskytnuté peňažné prostriedky spolu s dohodnutým úrokom, ako aj nahradiť poistné. Žalovaný si svoju povinnosť zo zmluvy o úvere nesplnil, pričom z dôvodu omeškania so splácaním úveru žalobca úver predčasne zosplatnil listom zo dňa 28.10.2018. Z celkovej sumy, ktorú mal žalovaný zaplatiť, vo výške 3.315,92 eura (19 splátok vo výške 84,79 eura a 29 splátok vo výške 58,79 eura), zaplatil žalovaný iba sumu 1.187,06 eura (keď žalovaný zaplatenie vyššej sumy nepreukázal), z čoho vyplýva nárok žalobcu na zaplatenie sumy 2.128,86 eura. Vzhľadom na uvedené uložil súd žalovanému vo výroku I. rozsudku povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu v celkovej výške 2.128,86 eura.

Keďže žalovaný peňažný záväzok včas a riadne nesplnil, vznikol žalobcovi nárok požadovať od žalovaného popri plnení sumy vo výške 2.128,86 eura i úrok z omeškania, keďže ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu. K predčasnému zosplatneniu úveru došlo dňa 14.12.2018, t.j. 15 dní po doručení oznámenia zo dňa 28.10.2018, ktoré bolo doručené žalovanému dňa 29.11.2018 (zásielka doručovaná na adresu zo zmluvy, ktorá je zároveň adresou trvalého pobytu a ktorú žalovaný neprevzal v odbernej lehote), čo medzi stranami nebolo sporné. Žalovaný sa tak dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru, t.j. odo dňa 15.12.2018, od ktorého dátumu má žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania. Keďže si však žalobca uplatnil úrok z omeškania až odo dňa 17.12.2018, súd mu od tohto neskoršieho dátumu úrok z omeškania priznal. Vychádzajúc z uvedeného by mal žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 5 percentuálnych bodov viac, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobca by tak mal popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% (5 + 0,00%) ročne, keďže si však žalobca uplatnil úrok z omeškania vo výške 0,4% ročne, pričom súd nemôže prekročiť žalobu, priznal mu úrok z omeškania v požadovanej, t.j. nižšej, výške.

Súd nepriznal žalobcovi nárok na ním uplatnenú zmluvnú pokutu vo výške 0,04% denne z dlžnej sumy. Súd poukazuje na to, že zmluvná pokuta predstavuje dojednanie o osobitnej forme poplatku pre prípad omeškania žalovaného, ktorý nevyplýva priamo zo zákona. Podľa názoru súdu je dojednanie o tejto zmluvnej pokute (čl. 11, ods. 11.1. zmluvy) neplatné podľa § 39 OZ aj pre jeho rozpor so zákonom, pretože obchádza ustanovenie § 517 ods. 2 OZ, ktoré je kogentným ustanovením presne vymedzujúcim maximálnu výšku úroku z omeškania, ktorú si žalobca v súvislosti s omeškaním dlžníka môže uplatniť. V tejto súvislosti súdu poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/58/1998 zo dňa 27.10.1998, podľa ktorého „z povahy ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vyplýva, že kogentne je stanovená iba horná hranica úrokov z omeškania, ktorej prekročenie nie je prípustné. Veriteľ peňažnej pohľadávky môže od dlžníka, ktorý je v omeškaní s plnením peňažného dlhu, uplatňovať úroky z omeškania aj v menšom rozsahu, než ustanovuje cit. právny predpis.“

Navyše, zmluvná pokuta nebola individuálne dojednaná, ale bola žalobcom uvedená v rámci formulárovej zmluvy, ktorej obsah žalovaný nemohol ovplyvniť, a to zároveň v rámci rozsiahleho textu zmluvy mimo dojednaných podmienok spotrebiteľského úveru, bez akéhokoľvek zvýraznenia. Dojednanie o zmluvnej pokute súd vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve v zmysle § 53 ods. 1 OZ, a preto neplatnú podľa § 53 ods. 5 OZ. Jej neprijateľnosť vyplýva zo skutočnosti, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa. K tomuto záveru dospel súd s ohľadom na skutočnosť, že predmetná zmluva obsahuje nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty jednostranne iba v neprospech žalovaného (spotrebiteľa) pre prípad porušenia jeho zmluvných povinností, pričom pre

prípade porušenia zmluvných povinností zo strany dodávateľa neexistuje v zmluve žiadna sankcia v podobe zmluvnej pokuty v prospech spotrebiteľa. Zároveň zmluvná pokuta duplicitne, ako úrok z omeškania, sankcionuje omeškanie spotrebiteľa s peňažným plnením. Spotrebiteľské zmluvy pritom nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda neprijateľné zmluvné podmienky, pod sankciou absolútnej neplatnosti. Súd preto žalobu v časti uplatnenej zmluvnej pokuty, z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, zamietol.

V časti uplatneného úroku z omeškania 5% ročne, ktorý žalobca žiadal priznať po tom, čo by úrok z omeškania a zmluvná pokuta dosiahli sumu 2.000,- eur, súd žalobe nevyhovel, pretože reálne (pri nároku len na úrok z omeškania, lebo len tento bol uznaný za dôvodný) by táto situácia nastala až cca po 235 rokoch, ak by za celé obdobie žalovaný nezaplatil žiadnu čiastku z istiny (úrok 0,4% ročne z priznanej istiny 2.128,86 eura predstavuje sumu 2.000,- eur až za 235 rokov, než by prišlo do úvahy priznanie nároku na úrok z omeškania vo výške 5% ročne). S poukazom na uvedené mal súd za to, že žalobcom požadované plnenie je vzhľadom na priemernú dĺžku života človeka plnením nemožným (§ 37 ods. 2 OZ), a preto súd v tejto časti žalobou uplatnený nárok zamietol.

Žalobca si v konaní tiež uplatnil nárok na zaplatenie sumy 96,69 eura predstavujúcej náhradu nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky, ktorá suma pozostáva z náhrady za úkon právnej služby pokus o zmier (85,64 eura odmena + 11,05 eura režijný paušál), v ktorej časti súd žalobu považoval za nedôvodnú z nasledovných dôvodov.

Súd konštatuje, že svojou povahou ide o trovy konania, ktoré však môžu byť priznané až za úkony, ktoré vzniknú po podaní žaloby. Naviac, nebolo preukázané, že advokátska kancelária, ktorá výzvu vyhotovila, bola na tento úkon splnomocnená žalobcom. Okrem toho, v konaní nebol preukázaný ani vznik takéhoto nákladu, keďže nebolo preukázané, že bola výzva skutočne odoslaná, a zároveň že by žalobcovi bola vystavená faktúra za tento konkrétny úkon, ktorú by aj žalobca uhradil. Pretože súd nemal preukázaný vznik takéhoto príslušenstva pohľadávky, žalobu v tejto časti zamietol. Už len nad rámec súd uvádza, že v prípade uvedenej výzvy ide o výzvu, ktorá je realizovaná hromadne, ktorá však vo svojej podstate nemá charakter úkonu právnej služby, ale ide výzvu na plnenie, ktorú si mohol žalobca vyhotoviť sám. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov tak súd považoval žalobu za dôvodnú v časti o zaplatenie sumy 2.128,86 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,4% ročne zo sumy 2.128,86 eura od 17.12.2018 do zaplatenia, preto jej vo výroku I. rozsudku vyhovel, a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú vo výroku II. zamietol.

Vzhľadom na výšku istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu zaviazal súd žalovaného, ako aj vzhľadom na jeho príjem cca 1.500,- eur brutto (vyplývajúci z výsledku el. ilustrácie žalovaného Sociálnej poisťovni) mal súd za to, že je dôvodné umožniť žalovanému splácať dlh v splátkach po 100,- eur mesačne so splatnosťou do 28. dňa v mesiaci s tým, že v prípade, že dôjde k omeškaniu s plnením čo i len jednej splátky, stane sa splatným celý dlh. Pri uvedenej výške splátky bude dlh zo strany žalovaného uhradený žalobcovi v primeranom čase (v rámci v súdnej praxi ustálenej dobe 36 mesiacov), pričom na ochranu žalobcu slúži strata výhody splátok v prípade omeškania sa žalovaného s plnením čo i len jednej splátky.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP, keď žalobcovi bola uplatnená celá istina, z čoho vyplýva plný úspech žalobcu, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku III. rozsudku, keď v konaní nebol tvrdený a súd sám nezistil dôvod na postup podľa § 257 CSP. Pri zamietnutí žaloby v časti príslušenstva súd na uvedené neprihliadal ako na smerodajné pri určení výšky úspechu žalobcu, pretože príslušenstvo nebolo samostatným predmetom konania. Súd pritom podporne poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 10CoPr/2/2016-361 zo dňa 27.06.2016, v ktorom odvolací súd uviedol, že „súd prvej inštancie ... pochybil tiež v tom, že pri posudzovaní úspechu a neúspechu vyčíslaval výšku priznaných úrokov z omeškania ku dňu rozhodnutia súdu, pričom pre takýto postup by bol dôvod len vtedy, ak by úroky z omeškania tvorili samostatný predmet konania, ak sú však len príslušenstvom istiny, pri posudzovaní miery úspechu v konaní nie je dôvod na úroky z omeškania prihliadať.“ O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník“.

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca vo výroku II., namieta rozhodnutie súdu v časti zamietajúcej uplatnený nárok na zmluvnú pokutu. Skutočnosť, že ustanovenie o zmluvnej pokute nie je individuálne dohodnuté nespôsobuje jeho neplatnosť. Jasne a nesporne to vyplýva z § 53 ods. 1 a 2

Občianskeho zákonníka. Podľa uvedeného ustanovenia individuálne dohodnutá podmienka nikdy nie je neprijateľná podmienka, individuálne nedohodnutá podmienka je neprijateľná len vtedy, ak spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Podľa nálezu Ústavného súdu ČR vo veci III. ÚS 3725/13 zo dňa 10.4.2014 (tzv. kauza bankových poplatkov), v zmysle predformulovaného znenia zmluvy „To platí zejména proto, že jev označovaný jako typizace právního jednání či typizace aplikace práva v podmínkách výkonu veřejné správy nabývá v informační společnosti na stále větším významu. Problém ochrany spotřebitele však nespočívá v zákazu takových ujednání (obchodních podmínek), nýbrž v možnosti se s nimi řádně seznámit, v jejich zřetelném označení, formulaci a možnosti je po zrále úvaze akceptovat, nebo odmítnout, tedy jak bylo již výše zdůrazněno, je především otázkou informování spotřebitele v předsluvní fázi.“ Podľa zákona a aj súdnej praxe (napríklad rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-34/13 Kušionová vs. Smart Capital) za neprijateľnú podmienku nepovažuje ustanovenie, ktoré odráža obsah zákonného ustanovenia. Podľa Súdneho dvora EÚ článok 1 ods. 2 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluvná podmienka obsiahnutá v zmluve, ktorú uzavrel predajca alebo dodávateľ so spotrebiteľom, je vylúčená z pôsobnosti tejto smernice len vtedy, ak uvedená zmluvná podmienka odráža obsah záväzného zákonného alebo regulačného ustanovenia, čo overiť prináleží vnútroštátnemu súdu. Zmluvná pokuta dohodnutá v zmluve zodpovedá § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka jeho vykonávacieho predpisu (§ 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.). Podľa ustanovenia § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi za odplatu, sankcie za omeškanie s plnením záväzku spotrebiteľa nesmú byť vyššie ako ustanoví vykonávací predpis. Vykonávacím predpisom pre uvedené zákonné ustanovenie bolo nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., na ktoré sa o. i. v návrhu na začatie konania aj poukázalo. Odvolateľ citoval znenie ustanovenia § 3a ods. 1 a 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Uvedené ustanovenie a obmedzenia zmluvnej pokuty boli dodržané. Súd prvej inštancie rozhodnutie o zamietnutí nároku na zmluvnú pokutu odôvodnil skutočnosťami, ktoré sú všeobecné, neurčité a nepreskúmateľné a súčasne sú v rozpore § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka (ktoré samo o sebe je normou na ochranu spotrebiteľa, čiže postup podľa tohto ustanovenia nie je ani v rozpore s ochranou spotrebiteľa a ani porušením zákona, čo sú základné pojmové znaky akejkoľvek neprijateľnej podmienky). Žalobca podáva podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku odvolanie a navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie v napádanej časti tak, že žalobe žalobcu vyhovie v celom rozsahu pôvodného petitu a žalovaného zaviazhe na náhradu trov žalobcu v celom konaní.

6. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že je potrebné zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty potvrdiť (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. Už právoplatným vyhovujúcim výrokom preskúmaného rozsudku (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.128,86 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,4% ročne zo sumy 2.128,86 eura od 17.12.2018 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 100,- eur splatných vždy do 28. dňa v mesiaci s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku s tým, že v prípade omeškania sa s plnením čo i len jednej splátky stane sa splatným celý dlh. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal napadnutý zamietajúci výrok v časti zmluvnej pokuty 0,04% denne z dlžnej sumy. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, či súd prvej inštancie dospel

na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či právne správne posúdil žalobcov nárok v časti zamietnutia zmluvnej pokuty napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie.

9. Podanou žalobou sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.128,86 eura, zmluvnú pokutu vo výške 0,04% denne a úrok z omeškania vo výške 0,4% ročne zo sumy 2.128,86 eura od 17.12.2018 do zaplatenia, tak, že tento úrok z omeškania a táto zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 2.000,- eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohoto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 2.000,- eur len 5% ročný úrok z omeškania zo sumy 2.128,86 eura do zaplatenia, a náhradu nákladov spojených s mimosúdny uplatnením pohľadávky vo výške 96,69 eura, ako aj náhradu trov súdneho konania. Súd prvej inštancie napadnutý zamietajúci výrok v časti zmluvnej pokuty odôvodnil tým, že dojednanie zmluvnej pokuty je neplatné, pretože obchádza ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvná pokuta nebola individuálne dojednaná, ide o neprijateľnú podmienku a preto neplatnú, je jednostranná a duplicitne sankcionuje spotrebiteľa. Žalobca nesúhlasil s rozsudkom súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku v časti zmluvnej pokuty, tvrdil, že zmluvná pokuta zodpovedá § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., namietal, že rozhodnutie súdu je v napadnutej časti nepreskúmateľné, všeobecné a neurčité.

10. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

11. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že z formulácie dojednania o zmluvnej pokute (článok 11, ods. 11.1 zmluvy o spotrebiteľskom úvere) možno jednoznačne vyvodiť, že zmluvná pokuta predstavuje dojednanie o osobitnej forme poplatku pre prípad omeškania žalovaného, ktorý však nevyplýva zo zákona. Súd prvej inštancie tiež dôvodne konštatoval, že žalobca ako dodávateľ nepreukázal opak, preto zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute sa nepovažuje za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 OZ). Ochrana spotrebiteľa spočíva v zákaze tých zmluvných dojednaní, ktoré sú v neprospech spotrebiteľa, ktoré nemal možnosť odmietnuť, ak chcel získať úver. Dojednanie o zmluvnej pokute je jednostranné iba v neprospech spotrebiteľa, pričom v prípade porušenia zmluvných povinností žalobcu nie je stanovená žiadna sankcia. S poukazom na obsah dojednania o zmluvnej pokute je správny záver súdu prvej inštancie, že zmluvná pokuta postihuje spotrebiteľa duplicitne v prípade omeškania s peňažným plnením jednak úrokmi z omeškania ako aj zmluvnou pokutou. Uvedené má za následok zmluvnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, v dôsledku čoho v tejto časti bola žaloba zamietnutá.

12. V súdnej veci odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti zamietnutia zmluvnej pokuty, v ktorom súd prvej inštancie venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností, dostatočne zistil skutkový stav a mal spoľahlivé a dostatočné podklady pre rozhodnutie o veci. Dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty, súd prvej inštancie správne rozobral v odôvodnení rozsudku (odsek 30. a 31.). S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd, v podrobnostiach na ne odkazuje a zhodne so súdom prvej inštancie považuje nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty za neopodstatnený.

13. Žalobca v odvolaní argumentoval, že rozsudok je nepreskúmateľný. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia

príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalobca s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu v napadnutej časti zamietol. Odvolacia námietka je neopodstatnená.

14. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

15. S poukazom na vyššie uvádzané odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. v časti zmluvnej pokuty s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonomiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

17. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).